

Uzasadnienie

W dniu 26.08.2019r Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego złożył do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wniosek o ukaranie radcy prawnego K. M. obwinionej o to, że radca prawny K. M. działając w imieniu własnym i z góry powziętym zamiarem (...) W. naruszyła przepisy prawa i zasady etyki reprezentując od dnia 3.08.2018r. jako pełnomocnik powodów N. D. i O. S. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym dla (...) o sygnaturze IV P (...) przeciwko swojemu poprzedniemu klientowi D. P. (1) przez co dała nowym klientom nieuzasadnioną przewagę procesową i naraziła na ujawnienie tajemnicy zawodowej, obejmującej informacje związane ze świadczeniem wcześniej pomocy prawnej na rzecz D. P. (1) t.j. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.3 ust.3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych oraz w artykule 15 us.1, 26 ust.1 i 28 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014r Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w związku z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o wymierzenie obwinionej radcy prawnemu K. M. kary upomnienia.

W dniu 09.10.2019r. obwiniona radca prawny K. M. złożyła do tegoż Sądu odpowiedź na wniosek o ukaranie, oceniając go jako bezzasadny. Jednocześnie radca prawny K. M. nie przyznała się do winy i zaprzeczyła, aby swoim działaniem, t.j. reprezentowaniem przed sądem N. D. i O. S. przeciwko swojemu poprzedniemu klientowi dała nowym klientom nieuzasadnioną przewagę procesową i naraziła poprzedniego klienta na ujawnienie tajemnicy zawodowej obejmującej informacje związane ze świadczeniem pomocy prawnej na rzecz D. P. (1). Na rozprawie w dniu 28.10.2019r. oraz w dniu 27.11.2019r. obwiniona podtrzymała swoje stanowisko w całości i wniosła o uniewinnienie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po zapoznaniu się materiałem dowodowym ustalił następujący stan faktyczny:

We wrześniu 2017r. obwiniona radca prawny K. M. świadczyła na rzecz D. P. (1) usługę doradztwa prawnego w zakresie odzyskania od spółki (...) sp. z o.o. kwoty 14.000 zł. Obwiniona radca prawny K. M. sporządziła i wysłała wezwanie do zapłaty. Wezwanie nie zawierało żadnych załączników. Była to jedyna czynność wykonana przez obwinioną na rzecz D. P. (1). Obwiniona radca prawny K. M. nie doradzała D. P. (1) w sprawach pracowniczych. Za wykonane czynności obwiniona wystawiła w dniu 15.09.2017r. fakturę Vat na kwotę 1.230 zł brutto. Po wysłaniu wezwania D. P. (1) nie kontynuował już dalszych czynności windykacyjnych przy udziale radcy prawnego K. M..

Dowód: 1. Pismo D. P. (2) z dnia 25.09.2018r. wraz z załącznikami k.1-3;

2. Wezwanie do zapłaty k.31

3. Zeznania D. P. (1) k.9-11;

4. Wyjaśnienia obwinionej Radcy prawnego K. M. k.25-29

W październiku 2017r. w biurze O. M. doszło do spotkania D. P. (1) z N. D. i O. S.. Przedmiotem spotkania było wyjaśnienie kwestii rozwiązania stosunku pracy oraz wypłaty wynagrodzenia przez D. P. (1) w/w pracownikom. Projekt porozumienia dla D. P. (1) przygotowywała O. M.. Ona była również inicjatorem spotkania. W spotkaniu tym uczestniczyła także obwiniona radca prawny K. M. oraz r.pr. M. T., który reprezentował N. D. i O. S. Do porozumienia nie doszło. Obwiniona nie przygotowywała się do spotkania, została na nie poproszona w jego trakcie, gdyż pełniła akurat dyżur w Spółdzielni. Obwiniona radca prawny K. M. nie działała na tym spotkaniu jako pełnomocnik D. P. (1), nie przygotowywała na to spotkanie też żadnych dokumentów, ani też nie ustalała z D. P. (1) żadnej strategii.

Dowód: 1. Zeznania D. P. (1) k.9-11;

2. Zeznania O. M. k.53-57;

W dniu 03.08.2018r. obwiniona K. M. przyjęła pełnomocnictwa do reprezentowania w procesie sądowym o sygnaturze akt. IVP (...) O. S. oraz N. D. przeciwko D. P. (1). Powodowie sami wnieśli powództwo do sądu pracy, ale po otrzymaniu z sądu wezwania do uzupełnienia pozwu zwrócili się o pomoc do obwinionej radcy prawnego K. M.. D. P. (1) był od początku reprezentowany przez adw. M. Z.. Nie kontaktował się w tym temacie z obwinioną radcą prawnym K. M..

- Dowód:** 1. Pełnomocnictwo z dnia 03.08.2018r k.12;
2. Pełnomocnictwo z dnia 03.08.2018 k.13;
3. Protokół rozprawy z dnia 9.08.2018r. k.14;
4. Pismo procesowe obwinionej z dnia 7.09.2018r. k.15 i 15v;

Przedmiotem zawisłego przez sądem pracy sporu było żądanie odszkodowania za bezprawne rozwiązanie z powodami umów o pracę. Powodowie O. S. oraz N. D. nie otrzymywali od D. P. (1) pełnego wynagrodzenia za pracę świadczoną na jego rzecz na różnych inwestycjach. Ostatecznie nie doszło do merytorycznego rozpoznania sprawy, gdyż strony zawarły ugodę sądową. Między innymi D. P. (1) oświadczył, że przedmiotowa ugoda wyczerpuje wszelkie jego roszczenia i nie będzie w przyszłości wywodził z tego tytułu dalszych roszczeń. Ugoda była również zgodna z wolą D. P. (1).

- Dowód:** 1.Odpowiedź obwinionej na wniosek o ukaranie wraz z załącznikiem - Protokołem rozprawy IVP (...) z dnia 13.06.2019r. k. 109-114;
2. Zeznania O. M. k.53-57

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zarzut przedstawiony radcy prawnemu K. M. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego (...) wniosku o ukaranie nie jest zasadny. Rację ma obwiniona, wskazując w odpowiedzi na wniosek o ukaranie, że stan faktyczny został ustalony niewłaściwie, a materiał dowodowy został oceniony zbyt dowolnie. Dodać należy, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie mógł przesłuchać, ani następnie wykorzystać w sprawie zeznań radcy prawnego M. T., bowiem zeznawał on na okoliczności objęte tajemnicą radcowską. Nie budzi wątpliwości fakt występowania przez niego w sprawie jako pełnomocnika O. S. oraz N. D.. Należało zatem w tym zakresie pominąć przytoczony przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego materiał dowodowy jako uzyskany w sposób niedopuszczalny, gdyż radca prawny M. T. nie został w prawidłowy sposób zgodnie z art. 180 par.2 k.p.k. w zw. z art. 74(1) ustawy z dnia 6 lipca 1982r. zwolniony z tajemnicy radcowskiej.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postawił obwinionej radcy prawnemu K. M. zarzut, iż ta działając w imieniu własnym i z góry powziętym zamiarem (...) W. naruszyła przepisy prawa i zasady etyki reprezentując od dnia 3.08.2018r. jako pełnomocnik powodów N. D. i O. S. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym dla (...) o sygnaturze IV P (...) przeciwko swojemu poprzedniemu klientowi D. P. (1) przez co dała nowym klientom nieuzasadnioną przewagę procesową i naraziła na ujawnienie tajemnicy zawodowej, obejmującej informacje związane ze świadczeniem wcześniej pomocy prawnej na rzecz D. P. (1) t.j. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.3 ust.3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych oraz w artykule 15 ust.1, 26 ust.1 i 28 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po rozpoznaniu sprawy nie podziela zasadności stawianych obwinionej zarzutów, albowiem: po pierwsze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie uważa, aby przyjęcie pełnomocnictwa od N. D. i O. S. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym dla (...) o sygnaturze IV P (...) dało nowym klientom nieuzasadnioną przewagę procesową, po drugie w ocenie Sądu powyższe zachowanie obwinionej radcy prawnego K. M. nie naraziło

absolutnie na ujawnienie tajemnicy zawodowej, obejmującej informacje związane ze świadczeniem wcześniej pomocy prawnej na rzecz D. P. (1).

Zgodnie z art. 15 ust.1 Kodeksu Etyki „radca prawny jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystkie informacje dotyczące klienta i jego spraw ujawnione radcy prawnemu przez klienta, bądź uzyskane w inny sposób w związku z wykonywaniem przez niego jakichkolwiek czynności zawodowych, niezależnie od źródła tych informacji oraz formy i sposobu ich ustalenia” Zgodnie natomiast z art. 26 ust.1 Kodeksu Etyki „ Radca prawny nie może świadczyć pomocy prawnej, jeżeli wykonywanie czynności zawodowych naruszałoby tajemnicę zawodową lub stwarzało znaczne zagrożenie jej naruszenia, ograniczenia jego niezależności, albo gdy posiadana przez niego wiedza o sprawach innego klienta lub osób, na rzecz których uprzednio wykonywał czynności zawodowe, dawałyby klientowi nieuzasadnioną przewagę” Po wnikliwej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie odnalazł w materiale dowodowym żadnej informacji o treści i zawartości dokumentów do jakich miała dostęp Radca prawny K. M., reprezentując D. P. (1) aby ustalić zakres informacji poufnych, objętych tajemnicą radcowską. Sam skarżący również ograniczył się do lakonicznych stwierdzeń bez załączenia w poczet materiału dowodowego dowodów, z których wywodzi skutki prawne zarzucanego nieetycznego działania radcy prawnego. Skarżący nie sprecyzował jakie informacje i z jakich dokumentów miałyby wykorzystać obwiniona radca prawny K. M., aby stwierdzić fakt naruszenia tajemnicy zawodowej lub znaczne zagrożenie jej ujawnienia oraz stwierdzić następnie, że ich ujawnienie dało późniejszym klientom obwinionej nieuzasadnioną przewagę. Sąd nie odnalazł także w pismach procesowych jakie składała obwiniona radca prawny K. M. w sprawie sądowej żadnych informacji, czy odniesień do sprawy windykacyjnej D. P. (1), oraz spotkania w biurze O. M.. Zaznaczyć należy także, że każdy pełnomocnik działa w danej sprawie także na stanie faktycznym sprawy przekazanych jej przez klienta. Usługa świadczona na rzecz D. P. (1) nie była usługą związaną z doradztwem dotyczącym zatrudniania pracowników z Ukrainy. Obwiniona wskazała, że tego tematu strony nawet nie poruszały, a żaden dowód nie stwierdza faktu przeciwnego. Spór sądowy stron dotyczył kwestii wypłaty zaległego wynagrodzenia i bezprawnego rozwiązania z pracownikami z Ukrainy stosunku pracy bez wypowiedzenia w trybie natychmiastowym. Nie wynika z materiału dowodowego, aby obwiniona świadczyła doradztwo prawne na rzecz D. P. (1) w tym zakresie. Jeżeli obwiniona radca prawny K. M. miałyby być pełnomocnikiem D. P. (1) na spotkaniu w siedzibie Spółdzielni przy udziale O. M., to chyba sam skarżący D. P. (1) wiedziałby o tym najlepiej. Co więcej przygotowałyby z obwinioną radcą prawnym K. M. odpowiednią strategię na to spotkanie. Tymczasem sam skarżący D. P. (1) zeznał, że oświadczenia na spotkanie kazała mu przygotować O. M.. Co do samej obwinionej radcy prawnego K. M. D. P. (1) zeznał, że uważa, że za spotkaniem i przekazaniem porozumień stała radca prawny K. M.. Skarżący zeznał, że radca prawny K. M. reprezentowała jego interesy na spotkaniu. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie dał wiary temu twierdzeniu skarżącego, bowiem nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Skarżący nie udzielił obwinionej w tym zakresie żadnego pełnomocnictwa, nie ustalał z nią poszczególnych działań, nie zlecał jej przygotowania żadnych dokumentów, co więcej nawet nie posiada on wiedzy kto zainicjował spotkanie ugodowe w siedzibie Spółdzielni. Do tego jak stwierdził, treść potencjalnej ugody kazała mu przygotować O. M., a nie obwiniona radca prawny K. M.. Powyższe dowodzi, że obwiniona nie dokonywała żadnych ustaleń z D. P. (1) w sprawach dotyczących pracowników z Ukrainy, z którymi popadł on w spór. Dodatkowo skarżący nie wskazał żadnych informacji poufnych, jakie miałyby przekazać obwinionej K. M. czy na spotkaniu, czy też w ramach wcześniejszej współpracy, a jakie miałyby uprzywilejowa

jego przeciwników procesowych w sądzie. Sprawa sądowa dotyczyła stricte zapłaty zaległego wynagrodzenia. Co także istotne obwiniona radca prawny K. M. wstąpiła dopiero do sprawy na etapie, kiedy powodowie nie byli w stanie działać przed sądem bez pomocy fachowego pełnomocnika. Z powyższego wynika zatem, że sami bez udziału obwinionej K. M. powodowie opracowali swoje roszczenia i przyjęli określoną strategię procesową. W tych działaniach powodów obwiniona nie brała udziału. Również skarżący twierdząc, że w sporze z N. D. i O. S. reprezentuje go obwiniona radca prawny K. M. nie zwrócił się do niej jako swojego pełnomocnika, aby reprezentowała go w sporze sądowym. Bez wiedzy obwinionej D. P. zlecił prowadzenie tej sprawy innemu pełnomocnikowi. Finalnie strony zawarły ugodę sądową. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrzył się, aby obwiniona radca prawny K. M. przedstawiała w sprawie sądowej takie informacje, które dałyby jej klientom nieuzasadnioną przewagę kosztem D. P. (1). Sam skarżący zdecydował

się na zawarcie ugody sądowej i nie wynika, aby stało się tak na skutek informacji, jakie miałyby ujawnić w procesie obwiniona K. M..

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpatrzył także zasadność zarzutu opartego na art.28 ust.3 Kodeksu Etyki, a mianowicie „ Radca prawny nie może być obrońcą lub pełnomocnikiem klienta, którego interesy są sprzeczne z interesami osób, na rzecz których radca prawny uprzednio wykonywał czynności zawodowe w tej samej sprawie lub sprawie z nią związanej” Zwrócić należy uwagę, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie przyjął do opisu czynu zachowań opisanych przez ustawodawcę w cytowanym delikcie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po wnikliwej ocenie materiału dowodowego pod kątem realizacji znamion deliktu z art. 28 ust.3 Kodeksu Etyki, nie dopatrywał się, aby obwiniona radca prawny K. M. podlegała odpowiedzialności z tej właśnie normy prawnej. W ocenie Sądu sprawa windykacyjna, w której obwiniona radca prawny K. M. doradzała D. P. (1) nie jest ani sprawą, w której reprezentowała ona N. D. i O. S., ani też nie można jej uznać za sprawę powiązaną. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ocenił, iż czynności windykacyjne podjęte przez obwinioną radcę prawnego K. M. dotyczyły jedynie sporządzenia wezwania do zapłaty do firmy (...) sp. z o.o. Skarżący zrezygnował z udziału obwinionej w dalszych czynnościach windykacyjnych, w tym w ustaleniach ugodowych, wyjaśnieniach i mediacjach stron. Obwiniona nie zapoznała się też nigdy ze stanowiskiem drugiej strony, co do zasadności roszczeń D. P. (1), aby zweryfikować wiarygodność informacji przekazanych jej przez klienta. Można wywieść, że obwiniona K. M. miała dostęp do ograniczonego zakresu dokumentacji D. P. (1), ale brak dowodu w aktach na okoliczność ich treści. Skarżący nie przedłożył żadnego materiału dowodowego w tym zakresie, żadnych kopii przekazanej obwinionej przez skarżącego dokumentacji. Jak słusznie zauważył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego brak też jakichkolwiek śladów w sprawie, aby skarżący wzywał obwinioną o wydanie oryginału dokumentacji. Z treści samego wezwania do zapłaty z dnia 15.09.2017r wynika, że obwiniona radca prawny K. M. miała dostęp do faktury oraz protokołu odbioru. Do wezwania do zapłaty również nie została załączona żadna dokumentacja. Żadne z tych dokumentów nie dotyczyły aspektu zatrudnienia pracowników z Ukrainy. Podnoszony przez skarżącego fakt powołania na świadka w sprawie N. D. i O. S. S. C., którego obwiniona miałyby znać z jego dokumentacji, nie znalazł potwierdzenia w materiale dowodowym, bowiem skarżący nie przedłożył żadnego dokumentu, który by ten fakt potwierdzał. Jak wynika z pism sądowych w sprawie IVP (...) powodowie świadczyli na rzecz skarżącego pracę na kilku różnych inwestycjach. Przedmiotem sporu było roszczenie o zapłatę zaległego wynagrodzenia, które przybrało postać roszczenia odszkodowawczego. W żaden sposób zlecenie sporządzenia wezwania do zapłaty wysłane do przedsiębiorcy- spółki (...) sp. z o.o przez Przedsiębiorcę D. P. (1) nie może być uznane za sprawę powiązaną z reprezentacją N. D. i O. S. w sporze o zapłatę wynagrodzenia za świadczenie pracy przez pracowników z Ukrainy na rzecz skarżącego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, co już wyżej stwierdził nie uznał również, że obwiniona radca prawny K. M. działała na spotkaniu w siedzibie Spółdzielni w listopadzie 2017 jako pełnomocnik D. P. (1) w sprawie mediacyjnej N. D. i O. S.. Po pierwsze, skarżący nie potrafił podać ani jednej czynności, którą ustaliliby w tym zakresie wspólnie z obwinioną radcą prawnym K. M., a po drugie nie ma dowodu, aby udzielił jej odpowiedniego pełnomocnictwa (przeciwnie jak w sprawie windykacyjnej). Co więcej skarżący nie miał nawet wiedzy, kto przygotowywał do końca dokumenty na spotkanie w spółdzielni. Obwiniona została poproszona na to spotkanie niejako „przy okazji” bowiem świadczyła w tym czasie dyżur w spółdzielni. Nie sposób założyć, że występowała ona jako pełnomocnik którejkolwiek ze stron. Znajomość osoby skarżącego z innej sprawy nie przesądza o byciu automatycznie jej pełnomocnikiem w każdej innej sprawie, bez wyraźnej woli tej osoby. Z akt sprawy wynika, że w tym wypadku takiej woli ze strony skarżącego zabrakło, dlatego też Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie dał wiary skarżącemu, że obwiniona radca prawny K. M. była jego pełnomocnikiem na spotkaniu. Powyższe spina fakt, że skarżący nie potrafił na żadnym etapie postępowania wskazać jakie informacje poufne przekazał obwinionej, które stawiałyby go w gorszym świetle niż jego oponenti procesowi. Co więcej z materiału dowodowego Okręgowy sąd Dyscyplinarny również nie wywiódł takiego wniosku. Skarżący sam z własnej woli zawarł ugodę sądową z powodami. Obie sprawy, w których uczestniczyła obwiniona radca prawny K. M. spina jedynie osoba skarżącego, natomiast w ocenie sądu były to diametralnie dwie różne sprawy, których z uwagi na przedmiot sprawy, podmioty uczestniczące w sprawie oraz wynik sprawy nie można uznać w żaden sposób za powiązane. Dodatkowo z zachowania obwinionej radcy prawnego K. M. oraz podejmowanych przez nią działań w obu sprawach nie wynika, aby traktowała one te sprawy jako pozostające w związku, zwłaszcza że pomoc prawna jakiej na początku udzieliła skarżącemu była incydentalna i nie była kontynuowana, a o samym fakcie sporu na linii skarżący - pracownicy z Ukrainy obwiniona powzięła wiedzę dopiero co najmniej 2 miesiące od

zakończenia poprzedniego zlecenia. Co więcej nigdy nie została ona też ustanowiona pełnomocnikiem D. P. (1), który do sprawy sądowej ustanowił zupełnie innego pełnomocnika procesowego bez wiedzy obwinionej. Ostatecznie brak w aktach sprawy materiału dowodowego, który byłby wspólny dla ustalenia stanu faktycznego obu spraw windykacyjnej i pracowniczej, w stopniu pozwalającym na stwierdzenie, że obie sprawy są ze sobą powiązane. Treści informacji definiowanych przez skarżącego jako poufne nigdy nie zostały skonkretyzowane w takim stopniu, aby móc postawić obwinionej konkretny zarzut w tym zakresie.

W świetle powyższego po analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie miał wątpliwości, iż radca prawny K. M. swoim zachowaniem nie dopuściła się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.3 ust.3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych oraz w artykule 15 us.1, 26 ust.1 i 28 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014r Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w związku z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych, dlatego z uwagi na brak winy obwinionej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uniewinnił obwinioną radcę prawnego K. M. od popełnienia zarzucanych jej przewinień dyscyplinarnych.

O kosztach postępowania na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. orzeczono na podstawie art. art. 70⁶ ust. 2 zd.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Niniejsze orzeczenie nie jest prawomocne. W terminie 14 dni od daty otrzymania orzeczenia z uzasadnieniem przysługuje stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w W. za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) W..